

Arrest

nr. 206 392 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 februari 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 juni 2017 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.02.2017 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met Mevr. T.V. en op 03.02.2012 in Oudenaarde met mevrouw in het huwelijk is getreden (in het bezit van B-kaart). Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het staat betrokkene vrij om de geëigende procedure te volgen. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn echtgenote hem niet kunnen vergezellen naar wit Rusland. Het is aan betrokkene aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst geen familie- en gezinsleven kan opbouwen.

Bovendien dient verwezen te worden naar het arrest dd. 27.05.2009 van de Raad voor Vreemdelingbetwistingen waarin de Raad het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Verder verklaart betrokkene dat hij geen bezittingen meer zou hebben en geen familie leden meer zou hebben in het land van herkomst die hem financieel zouden kunnen. Betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie of die hem financieel niet zouden kunnen steunen..

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. [...]

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 8 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

“de heer [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker kwam naar België begin 2011 om huwelijk af te sluiten met zijn huidige echtgenote. Verzoeker trad uiteindelijk op 3/02/2012 met mevr. V.T. die legaal in België verblijft met BIVR model B., in het huwelijk te Oudenaarde.

Het bestaat geen twijfel over echtheid van hun relatie vanwege Belgische overheid.

Aanvraag van gezinshereniging ingediend op 21 juni 2012 werd op 9 oktober 2012 geweigerd wegens onontvankelijkheid.

De tweede aanvraag van gezinshereniging ingediend in december 2012 via de Belgische Ambassade te Moskou, werd in augustus 2013 afgewezen wegens onvoldoende inkomsten van de echtgenote van verzoeker.

Verzoeker verblijft vanaf oktober 2013 verder bij haar echtgenote.

Hij verkeert zich immers in bijzonder moeilijke situatie om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag van gezinshereniging in te dienen.

De inkomsten van zijn echtgenote zijn momenteel tussen 1120 euro en 1150 euro per maand. Ze krijgt momenteel 1000 euro per maand omdat ze sinds februari 2015 in de procedure van collectieve schuldenregeling zit. Die procedure zal nog meer dan 2 jaren duren.

De echtgenoten wonen al meer dan zes jaar samen zonder enige mogelijkheid om gezinshereniging direct te regelen.

Verzoeker heeft tevens geen familieleden meer in het land van herkomst die aan hem financieel kunnen helpen.

Hij heeft dar tevens geen onroerende goederen meer in eigendom.

Zijn eigen woning in Wit-Rusland werd verkocht voor zijn vertrek naar België in 2010 (zie een kopie van koopovereenkomst als bijlage).

Verzoeker is daarom van mening dat hij in aanmerking kan komen voor regularisatie van zijn verblijf. Het gezin vraagt geen geld van de Belgische staat en vormt daarom geen enkele last voor de Belgische maatschappij.

Het was duidelijk vermeld in de aanvraag uit artikel 9bis dd. 17 februari 2017 dat verzoeker reeds probeerde om een gezinshereniging aan te vragen op basis van zijn huwelijk bij Belgische Ambassade te Moskou en deze werd reeds geweigerd omwille van onvoldoende inkomsten van de echtgenote van verzoeker.

De echtgenote van verzoeker zit momenteel in de procedure van collectieve schuldenregeling en kan om deze redenen geen hogere inkomsten hebben

Het indienen de aanvraag in Moskou kan lang duren en betekent in de praktijk lange scheiding van de echtgenoten.

De echtgenote van verzoeker heeft echter een onbeperkt recht in België te verblijven en kan niet worden verplicht om verplicht in een ander land te wonen.

De bestreden beslissing is bijgevolg helemaal niet logisch en houdt geen rekening met artikel 8 van het EVRM die een directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

De aanvraag uit artikel 9 lid 2 van de Vreemdelingenwet in het herkomstland van verzoeker betekent in de praktijk een scheiding van echtgenoten van onbepaalde duur die hun privé en gezinsleven in het gedrang brengen.

De regularisatieaanvraag uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een speciale procedure waarin de hogere normen zoals het staat in artikel 8 van het EVRM dienen primeren.

Artikel 9bis werd in casu gebruikt door verzoeker als een ultiem middel omdat hij momenteel nog geen kansen heeft in de procedure van gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Het was reeds vroeger vermeld dat echtgenote van verzoeker een verblijfsvergunning van onbepaalde duur in België heeft en kan niet verplichtend zijn om naar het land van herkomst van verzoeker te gaan wonen.

Bovendien heeft verzoeker geen woning of een sociale vangnet in zijn land van herkomst.

Hij is tevens niet meer jong en kan daar moeilijk een gezin opbouwen in zijn land van herkomst.

Het is veel gemakkelijker in België waarin zijn echtgenote momenteel vaste inkomsten heeft.

Verzoeker heeft geen bezittingen meer in zijn land van herkomst. Een kopie van de verkoopakte van het enige appartement in Wit-Rusland werd echter toegevoegd aan zijn dossier.

Verzoeker verwijst niet enkel naar schending van artikel 8 van het EVRM, maar naar een bijzonder moeilijke situatie van zijn gezin en naar omstandigheden waarin zijn echtgenote nu probeert om een stabiele tewerkstelling in België te hebben.

De verhuis van het gezin naar een ander land zal betekenen dat zijn echtgenote opnieuw dient te starten met het opbouwen van haar gezinsleven in een ander land wat ze moeilijk kan doen.

De motivatie van de bestreden beslissing uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gebeurt blijkbaar zonder grondige analyse van de kern van de zaak.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend zonder melding van de dag van de betekening zijnde 15 juni 2017.

Er was tevens geen gepastheid van dit bevel gemotiveerd.

Verzoeker verblijft immers in België omdat hij geen andere keuze heeft en omwille van toepassing van een hogere norm zoals het artikel 8 van het EVRM.

Het verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is in casu niet voldoende.

Bij de huidige eerste aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoeker (eerder uiteengezet).

De tegenpartij houdt tevens geen rekening met de integratie van verzoeker in België.

Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk is bij gebrek aan het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker aangehaalde elementen. Wat betreft de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Verzoeker acht de motivering van het bestreden bevel niet voldoende omdat *"geen rekening [wordt gehouden] met de bijzonder moeilijke situatie van verzoeker"*. In deze wijst de Raad er evenwel op dat de eerste bestreden beslissing reeds een motivering omvat over de elementen die verzoekers zaak kenmerken en die hij heeft omschreven als een *"bijzonder moeilijke situatie"*, zodat niet kan worden ingezien waarom verweerder deze motivering nogmaals diende te hernemen in het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.5. De eerste bestreden beslissing betreft in casu een onontvankelijkheidsbeslissing. Verweerder oordeelde dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hem toelaten zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, in België in te dienen.

2.6. Verzoeker haalde in zijn verblijfsaanvraag het gegeven aan dat hij gehuwd is met mevrouw V.T., die alhier een onbeperkt legaal verblijf heeft. Waar verzoeker de feitelikheden van zijn zaak weergeeft – met name dat hij in 2011 is gehuwd, dat hij reeds meer dan zes jaar samenwoont met zijn echtgenote, dat er geen twijfel kan bestaan over de echtheid van hun relatie, en dergelijke – wijst de Raad erop dat deze elementen niet ter betwisting staan. Kernvraag in casu betreft de vraag of deze feitelikheden verzoeker toelaten zijn verblijfsaanvraag in te dienen vanuit België, dan wel dat hij tijdelijk naar zijn herkomstland dient terug te keren om aldaar een verblijfsaanvraag te initiëren.

2.7. Verweerder stelde in de eerste bestreden beslissing dat het gegeven dat verzoeker is gehuwd en een relatie onderhoudt met mevrouw V.T. hem niet verhindert terug te keren naar zijn herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Verweerder wees er in deze op dat dergelijke terugkeer slechts een eventuele tijdelijke scheiding met zich meebrengt, wat niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Verweerder verwijst in deze op pertinente wijze naar vaste rechtspraak van de Raad van State, die benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Hierbij wijst de Raad er bovendien op dat ook het EHRM heeft aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij zij niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoeker toont niet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Hij stelt weliswaar dat hij in een bijzonder moeilijke situatie verkeert om terug te keren naar zijn herkomstland om aldaar *“de aanvraag van gezinshereniging in te dienen”*. In deze wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing als dusdanig niet voorhoudt dat verzoeker in zijn herkomstland

een aanvraag gezinshereniging moet indienen. De eerste bestreden beslissing werd getroffen naar aanleiding van een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker deze aanvraag tot regularisatie niet vanuit België kan indienen, doch dient te initiëren vanuit het herkomstland. Het gegeven dat verzoeker in het verleden reeds visa gezinshereniging werden geweigerd omdat zijn echtgenote niet voldoende bestaansmiddelen genereert, heeft als dusdanig geen invloed op zijn mogelijkheid om een verblijfsaanvraag conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet in te dienen in zijn land van herkomst. Het gehele betoog van verzoeker dat hij onmogelijk een visum gezinshereniging kan verkrijgen is derhalve niet dienstig. In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden gelezen dat een gezinsherenigingsprocedure die in België of in het land van herkomst is mislukt omdat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, op zich een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van dit wetsartikel. Dezelfde vaststelling geldt voor vreemdelingen die niet ten laste vallen van de Belgische Staat.

2.8. Waar verzoeker herhaalt dat hij in zijn herkomstland niets meer heeft, wijst de Raad erop dat verweerder in de eerste bestreden beslissing stelde dat hiervan elk bewijs ontbreekt. Verzoeker wijst erop dat hij een kopie van de koopovereenkomst heeft neergelegd, doch de Raad kan enkel vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat deze "*koopovereenkomst*" een in het Russisch opgesteld document is. Noch verweerder, noch de Raad kunnen derhalve kennis nemen van de inhoud van dit document, zodat dit geen afbreuk kan doen aan het vastgestelde gebrek aan bewijs. Bovendien werd in de eerste bestreden beslissing tevens gesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in zijn herkomstland bij wie hij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging of die hem financieel kunnen steunen. Verzoeker brengt geen enkel gegeven aan waaruit blijkt dat dit motief in de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Door louter te poneren dat hij wel degelijk geen familie of onroerende goederen meer heeft in zijn herkomstland, kan verzoeker de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.9. Verzoeker stelt dat het indienen van een verblijfsaanvraag in Moskou in de praktijk erg lang kan duren en dat het een scheiding van echtgenoten van onbepaalde duur met zich meebrengt. Het gegeven dat de behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het buitenland wordt ingediend, enige tijd in beslag neemt, doet echter geen afbreuk aan de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat het gaat om een tijdelijke scheiding. Verzoeker acht het veel gemakkelijker om in België te verblijven, doch dit praktisch standpunt volstaat niet om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de vereiste inhoudt van het aantonen van een buitengewone omstandigheid, opzij te schuiven. Van verweerder kan bezwaarlijk worden verwacht dat hij besluit af te zien van een wettelijke voorwaarde, om de reden dat het voor verzoeker makkelijker is en praktisch uitkomt om zijn verblijfsaanvraag in België in te dienen. Hierbij kan er bovendien op worden gewezen dat in de eerste bestreden beslissing tevens werd aangegeven dat verzoeker niet aantoont dat zijn echtgenote hem niet tijdelijk kan vergezellen naar zijn herkomstland. Dit motief wordt door verzoeker niet weerlegd. Het enkele gegeven dat zijn echtgenote alhier een onbeperkt verblijfsrecht heeft en derhalve niet kan worden verplicht om tijdelijk mee af te reizen naar een ander land, houdt niet in dat zij dergelijks niet op vrijwillige basis zou kunnen doen. De bestreden beslissing strekt er ook niet toe van verzoeker te verwachten dat hij in zijn land van herkomst "*een gezin opbouwt*". Verzoeker wijst er nog op dat zijn echtgenote probeert een stabiele tewerkstelling te vinden, doch hij toont noch in zijn verblijfsaanvraag, noch in huidig verzoekschrift aan dat zij dergelijke tewerkstelling ondertussen gevonden heeft en dat deze haar zou verhinderen hem tijdelijk te vergezellen naar zijn herkomstland. Dit betreft dus niet meer dan een hypothetisch betoog dat de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Waar verzoeker aangeeft dat hij niet meer jong is, blijft hij – zowel in zijn verblijfsaanvraag als in huidig verzoekschrift – in gebreke te concretiseren waarom dit hem verhindert terug te keren naar zijn herkomstland.

2.10. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte of kennelijk onredelijke wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. Door de elementen die zijn zaak kenmerken en die hij heeft ontwikkeld in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag te herhalen en de overtuiging te zijn toegedaan er geen grondige analyse van zijn zaak is gebeurd en dat de eerste bestreden beslissing onlogisch is en dat het veel gemakkelijker is als de procedure hier haar beslag krijgt, kan verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekers overtuiging geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen,

dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

2.11. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst verzoeker erop dat deze beslissing “werd betekend zonder melding van de dag van de betekening”. In deze wijst de Raad er evenwel op dat een onvolledige of gebrekkige betekening op zichzelf de wettigheid van de betrokken bestuurs-handeling niet aantast (cf. RvS 17 januari 2012, nr. 217.252). Er blijkt ook geenszins dat verzoeker enig nadeel zou hebben ondervonden door het gebrek aan dagtekening van de akte van kennisgeving. De tijdigheid van huidig beroep staat immers niet ter discussie.

2.12. Verzoeker benadrukt nog dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gepast is gemotiveerd, omdat hij – ten gevolge van artikel 8 van het EVRM – geen andere keuze heeft dan in België te verblijven. In deze volstaat het evenwel te herhalen dat luidens vaste rechtspraak van de Raad van State een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij zij niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). De Raad herhaalt dat verzoeker niet aantoonbaar waarom er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld.

2.13. Zoals hierboven reeds gesteld, werd verzoekers “bijzonder moeilijke situatie” reeds beoordeeld naar aanleiding van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake zijn verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat verweerder hiermee niet nogmaals rekening diende te houden bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft zijn integratie, wijst de Raad erop dat verzoeker geen concrete elementen van een integratie in België naar voor brengt, waarmee verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Het kan niet volstaan om louter vermelding te maken van “de integratie van verzoeker in België”.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA